

נוגה דווידוב מספרת על ילדותה בשואה 2024

נולדתי בקוואלה שבצפון יוון. היינו שש אחיות ואח אני הייתי הצעירה. היינו משפחה יהודית אמידה. חגגנו את כל החגים היהודיים. היינו ביחסים מצוינים עם השכנים היווניים עד 1941 כאשר עירנו סופחה לבולגריה. כל צעירי האזור היהודים נשלחו למחנות כפיה. היהודים נצטוו לענוד טלאי צהוב על בגדם. בתי העסק היהודיים נבזזו והמצב הלך והחמיר. אבא היה מקובל מאוד בעיר והאמין כי לא יאונה לנו כל רע.

אך כעבור זמן קצר, החלו חיילים בולגריים לעבור מבית לבית, להוציא את הגברים ולבזוז את הבית.

אותי ושתיים מאחיותיי החביאה השכנה בגיגיות וכיסתה אותנו בעלי טבק וכך ניצלנו מהאקציה. כל המשפחה נלקחה באותו יום. את אמא השאירו החיילים בבית. היא הייתה אז כבר חולה מאוד והם חשבו כי סופה קרב. כך מצאנו את עצמנו שלוש אחיות – אני בת שנתיים וחצי, אחותי מתיא בת שש ואחותי אסתר בת 12 וחצי, לבד עם אמא חולה. לא היתה ברירה ואסתר אחותי הלכה לבקש בעיריה תלושי מזון וסיפרה שאמא מאוד חולה. ואכן הגיעו לעזור ולקחו את אמא לבית חולים. כעבור זמן קצר החזירו לנו את גופתה. קברנו אותה בבית קברות נוצרי ללא טקס וללא מצבה...

גרנו במרתף חשוך מתחת לבית. אחותי אסתר יצאה לעבוד ואנחנו יצאנו לשחק מעט ברחוב ולראות אור שמש. יום אחד עברו לידינו חיילים והחליטו "להשתעשע". הם היכו אותנו והתעללו בנו. החיילים צחקו הסתלקו ואנחנו צרחנו לעזרה. איש לא בא.

כל הזמן היינו רעבות. יום אחד, ביושבנו ברחוב, עבר לידנו רופא בולגרי והחליט לעזור לנו. הוא היה משאיר לנו אוכל במחבוא שאחותי הגדולה הייתה לוקחת עבורנו. עד אשר יום אחד הוא הפסיק לבוא והתברר שחוסל על ידי הגרמנים. כך חיינו מן היד אל הפה עד תום המלחמה כאשר הגיעו אלינו ארגונים יהודיים והעלו אותנו ארצה. כל משפחתי נספתה בשואה.

ממשפחתי הגדולה והענפה נותרנו רק שתי אחיותיי ואני. כאשר הגענו ארצה אחותי מתיא ואני אומצנו על ידי משפחות במושב עין ורד. שם התחילו חיי החופשיים בישראל.